

[Miljøministeren]

ikke har kunnet tillade bibeholdelse af den omhandlede ridehal.

Jeg er netop gennem fredningsstyrelsen blevet gjort bekendt med, at fredningsnævnet for Vestsjællands amts sydlige fredningskreds den 23. oktober 1984 har truffet afgørelse i den sag, der hentydes til i spørgsmålet. Fredningsnævnet har her efterfølgende godkendt et i strid med naturfredningslovens skovbyggebestemmelse opført omfattende stuehusbyggeri på en mindre landbrugsejendom, der er nabo til Freses ejendom. Nævnet har givet udtryk for, at nævnet ikke ville have givet dispensation i henhold til naturfredningslovens § 47 til det opførte byggeri, hvis ansøgning var blevet indsendt til nævnet før byggeriets gennemførelse. Omstændighederne i de to sager er ikke ganske ens, men jeg har forstået på fredningsstyrelsen, at styrelsen på baggrund af den foreliggende højesteretsdom agter at benytte sin beføjelse i henhold til naturfredningsloven til at indbringe fredningsnævnets afgørelse for overfredningsnævnet.

Endelig bemærkes, at overfredningsnævnets sammensætning er fastsat i naturfredningslovens § 4, således at dette nævn foruden formanden består af 1 medlem valgt af hvert af de partier, der er repræsenteret i finansudvalget, medens 2 medlemmer vælges af højesteret blandt rettens medlemmer. Det er klart, at en højesteretsdommer, der er medlem af overfredningsnævnet, på grund af inhabilitet ikke deltager i højesterets bedømmelse af en sag, som han har været med til at behandle i overfredningsnævnet.

Jeg forstår ikke spørgerens henvisning til grundlovens § 3, idet det netop er denne bestemmelse om adskillelsen af den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, der bevirker, at jeg – som anført – ikke kan gribe ind og ændre resultatet af en dom afsagt af højesteret.

Spm. nr. S 145

Til miljøministeren (25/10 84) af:

Arentoft (FP):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at genskabe tilliden hos borgere, der i tillid til en vedtaget lokalplan i en kommune har købt parcelhusgrunde og bygget i henhold til planen med lav bebyggelse, hvorefter kom-

munen vedtager en ny lokalplan, så en del af området stilles til rådighed for almennyttigt boligbyggeri med højere og tættere bebyggelse, således at hele området dermed væsentligt ændrer karakter?«

Begrundelse

Der er for spørgeren ikke tvivl om, at den ændring af lokalplanen for Århus kommune, som er den direkte anledning til, at spørgsmålet rejses, er fuldt ud lovlig, men sagens kerne er, hvorvidt den foretagne ændring også er moralsk korrekt.

Den konkrete sag drejer sig om en i Århus byråd den 22. november 1978 vedtaget lokalplan nr. 7, hvorefter 139 grunde blev bygge-modnet til parcelhuse, og indtil nu er de 117 grunde solgt, og kun ganske få er endnu ikke bebygget. De resterende 22 grunde har Århus kommune solgt til en andelsboligforening, hvorefter der nu kan opføres 75 almennyttige boliger i stedet for de planlagte 22 parcelhuse i henhold til en ny lokalplan nr. 220, der blev vedtaget i Århus byråd den 24. oktober 1984.

Begrundelsen skulle være, at det var vanskeligt at sælge de sidste 22 grunde, men efter det for spørgeren oplyste var der over 270 ansøgere til disse grunde. Ihvorvel der henvises til et konkret eksempel, anser spørgeren spørgsmålet som værende af principiel karakter, fordi der med sådanne dispositioner skabes usikkerhed i befolkningen, der handler i overensstemmelse med gældende regler og vedtagelser.

Svar (2/11 84):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Det følger ikke af kommuneplanloven, at en lokalplan for et område er en garanti for, at der ikke senere ved en ny lokalplan kan gennemføres ændrede bestemmelser, hvis forholdene taler for det. Det er almindeligt forekommende, at såvel byplanvedtægter som tidligere lokalplaner må ændres – selvfølgelig under forudsætning af, at dette sker i overensstemmelse med det overordnede plangrundlag.

Det er kommunalbestyrelsen, der som den ansvarlige lokale planlægningsmyndighed træffer beslutning om eventuel ændring af en lokalplan for et område ved vedtagelsen af